

REBECCA ROSS

RIVALI
DIVINI

PRIMUL VOLUM AL SERIEI SCRISORI FERMECATE

Traducere din limba engleză de
LOREDANA VOICILĂ

LEDA EDGE

Prolog

C EAȚA RECE COBORĂSE PESTE GARĂ CA UN VĂL ÎNDOLIAT, iar Iris Winnow și-a zis că vremea nu ar fi avut cum să fie mai potrivită. Abia putea să vadă trenul prin pâclă, dar îi simțea mirosul în aerul serii: metal, fum și cărbune ars, totul întrețesut cu o notă de reavăn. Peronul de lemn era umed sub tălpile pantofilor ei și lucea de băltoace și frunze mucezite.

Când Forest, care pășea alături, s-a oprit, la fel a procedat și ea, de parcă ar fi fost oglinda lui. Datorită ochilor adânci, verzi, a părului castaniu și pistruiilor care li se revărsau pe nasurile acviline, lumea credea adesea, greșit însă, că sunt frați gemeni. Dar Forest era înalt, iar Iris, minionă. El era cu cinci ani mai mare decât ea, și acum, pentru prima oară în viață, Iris și-ar fi dorit să fie mai în vârstă ca el.

— Nu voi fi plecat mult timp, a zis Forest. Doar câteva luni, cred.

Fratele ei i-a aruncat o privire în lumina slabă a apusului, așteptând-o să-i răspundă. Era la asfințit, clipa dintre întuneric și lumină când constelațiile începeau să pudreze cerul și felinarele stradale pâlpâiau trezindu-se la viață, drept răspuns. Iris își simțea privirea atrasă de uitătura îngrijorată a lui Forest și de lumina aurită care tivea norii ce atârnavă jos, și cu toate

acestea ochii ei rătăceau, disperată să găsească ceva care să o distragă. Avea nevoie de o clipă ca să-și alunge lacrimile, înainte să le vadă Forest.

În dreapta ei se afla un soldat. O femeie tânără, îmbrăcată cu o uniformă perfect apretată. Pe Iris a fulgerat-o un gând ne-bunesc. Unul care i se reflectase cu siguranță pe chip, pentru că fratele ei a tușit.

— Ar trebui să vin cu tine, a zis Iris, privind-o în ochi. Nu e prea târziu, aş putea să mă înrolez...

— Nu, Iris! i-a tăiat vorba Forest. Mi-ai făcut două promisiuni, îți mai aduci aminte?

Două promisiuni, vechi de nici măcar o zi. Iris s-a încruntat.

— Cum aş putea să uit?

— Atunci, repetă-mi-le!

Iris și-a încrucișat brațele la piept ca să se apere de răcoarea toamnei și de cadența stranie a vocii lui Forest. De urma de disperare pe care nu o mai auzise până acum la el. Dar brațele i s-au făcut oricum piele de găină pe sub puloverul subțire.

— „Ai grijă de mama!” a zis ea, imitând glasul lui de bariton, iar asta l-a făcut să zâmbească. „Rămâi la școală!”

— Cred că a fost ceva mai mult decât un aspru „Rămâi la școală!”, a comentat Forest, înghiontind-o cu gheata. Tu, o savantă strălucită care nu a lipsit nici măcar o zi de la cursuri în atâția ani! Știi, se dau premii pentru așa ceva.

— Fie! a cedat Iris, îmbujorată în obraji. Mi-ai zis: „Promite-mi că te vei bucura de ultimul an de școală, iar eu mă voi întoarce la timp ca să te văd absolvind!”

— Da! a grăit Forest, dar zâmbetul începuse să îi pălească.

Nu știa când avea să se întoarcă. Era o promisiune pe care nu avea cum să și-o țină, deși el continua să vorbească de parcă războiul urma să se termine în câteva luni. Un război care abia începuse.

Dacă aş fi auzit eu cântecul? s-a întrebat Iris, cu inima atât de grea, încât a simţit că-i învineţeşte coastele. Dacă aş fi întâlnit eu zeiţa şi nu el... m-ar fi lăsat să plec aşa?

Iris şi-a coborât privirea spre pieptul lui Forest. Spre locul în care inima fratelui ei bătea sub uniforma kaki. Un glonţ ar fi putut să-l străpungă într-o fracţiune de secundă. Un glonţ ar fi putut să-l împiedice să se mai întoarcă vreodată acasă.

— Forest, eu...

Iris a fost întreruptă de un fluierat ascuţit care a făcut-o să tresară. Era ultimul îndemn la îmbarcare, şi, brusc, mulţimea s-a îmbulzit spre vagoane. Iris s-a înfiorat din nou.

— Uite, a zis Forest, lăsându-şi jos raniţa de piele. Vreau să iei ăsta.

Iris l-a privit pe fratele ei descheind catarama şi scoţând un trenzi cărămiziu. I l-a întins şi a ridicat din sprânceană când a văzut că ea doar se uită la el.

— Dar vei avea nevoie de el! a argumentat Iris.

— Îmi vor da ei altul, i-a răspuns Forest. Ceva aprobat de armată, presupun. Haide, ia-l, Mică Floare!

Iris şi-a înghiţit un nod şi i-a acceptat trenziul. Şi-a strecurat braţele prin mâneci şi a strâns bine materialul purtat în jurul taliei. Era prea mare pentru ea, dar o mângâia. Îl simţea ca pe o armură, şi Iris a oftat.

— Ştii, miroase ca magazinul ceasornicarului, a zis ea cu glas târâgănat.

Forest a râs.

— Şi cum, mai precis, miroase magazinul unui ceasornicar?

— Miroase a praf, ceasuri pe jumătate întoarse şi ulei scump, şi a instrumentele acelea mici, metalice, pe care le folosiţi ca să reparaţi mecanismele stricate.

Însă asta era doar în parte adevărat. Haina aceea păstra şi o undă din restaurantul Revel, unde ea şi Forest luau masa de cel

puțin două ori pe săptămână în vreme ce mama lor servea pe la mese. Mirosea a parcul de pe malul râului, a mușchi, pietre umede și plimbări lungi, și a loțiunea de după bărbierit cu parfum de santal a lui Forest, pentru că, indiferent cât de mult își dorea, fratele ei nu putea să facă să-i crească barba.

— Atunci, ar trebui să-ți fie o companie plăcută, a zis el, punându-și ranița pe umăr. Iar de acum vei putea să te bucuri de tot șifonierul!

Iris știa că fratele ei încearcă să destindă atmosfera, dar gândul la dulapul mic pe care îl împărțeau în apartamentul lor i-a făcut inima să se strângă în piept. De parcă ea i-ar fi pus hainele într-altă parte cât era plecat!

— Sunt sigură că voi avea nevoie de toate umerașele goale, de vreme ce – după cum bine știi – sunt la zi cu toate noutățile din modă! i-a replicat ironic Iris, sperând că Forest nu putea să simtă tristețea din vocea ei.

Fratele său a zâmbit doar.

Atunci, asta era tot. Peronul se golise aproape cu totul de soldați, iar trenul șuiera prin păclă. Lui Iris i s-a pus un nod în gât; și-a mușcat obrajii atunci când Forest a îmbrățișat-o. A închis ochii, simțind uniforma aspră, din lână, zgâriindu-i obrazul, și a păstrat doar pentru ea cuvintele pe care ar fi vrut să le spună, ca pe apă: *Cum poți să o iubești pe zeița asta mai mult decât pe mine? Cum poți să mă lași așa?*

Mama ei dăduse deja glas unor sentimente asemănătoare, furioasă și mânioasă pe Forest pentru că se înrolase. Aster Winnow refuzase să vină la gară ca să-l conducă, și Iris își închipuia că acum jelea acasă în timp ce începea să conștientizeze adevărul.

Trenul s-a pus în mișcare, târându-se pe șine.

Forest s-a desprins din brațele lui Iris.

— Scrie-mi! i-a șoptit ea.

— Promit!

Forest a făcut câțiva pași cu spatele, privind-o în ochi. Nu era nici urmă de teamă în privirea lui. Doar determinare întunecată și febrilă. Apoi Forest s-a întors, grăbindu-se să urce în tren.

Iris l-a urmărit până când a dispărut în primul vagon. A fluturat din mână, chiar dacă lacrimile îi încetășau privirea, și a rămas pe peron până când trenul a dispărut în ceață. Apa de ploaie i se infiltra în pantofi. Felinarele pâlpâiau deasupra capului ei, zumzând ca niște viespi. Mulțimea se împrăștiase și, în timp ce pornea spre casă, Iris simțea un gol înlăuntru – se simțea *singură*.

Avea mâinile reci, așa că și le-a strecurat în buzunarele trenului. Atunci l-a simțit: un foșnet de hârtie. Încruntându-se, și-a zis că era ambalajul de la vreo bomboană de care Forest uitase, până când a scos-o afară ca să o cerceteze în lumina slabă.

Era o bucată mică de hârtie, împăturită strâmb, cu un șir de cuvinte tipărite. Iris nu s-a putut abține să nu zâmbească, chiar dacă o durea inima. A citit:

În caz că nu știi... ești de departe cea mai bună soră pe care am avut-o vreodată. Sunt extrem de mândru de tine!

Și mă voi întoarce acasă până să apuci să-mi duci dorul,
Mică Floare!

PARTEA ÎNTÂI

Scrisori
prin
dulap

Dușmani de moarte

CINCI LUNI MAI TÂRZIU

IRIS ALERGA PRIN PLOAIE, CU TOCUL DE LA PANTOF RUPT ȘI un trenți zdrențuit pe ea. Sperața care i se zbătea nebunește în piept îi conferea viteză și noroc în timp ce traversa șinele de tramvai din centru. Așteptase ziua aceasta săptămâni întregi, și se știa pregătită. Chiar dacă era udă până la piele, șchiopăta și îi era foame.

Primul fior de disconfort a apărut atunci când a pășit în foaier. Era o clădire veche, ridicată înainte să fi fost alungați zeii. Câteva dintre aceste divinități moarte erau pictate pe tavan și, în ciuda crăpăturilor și a luminii slabe de la candelabrele joase, Iris își ridica mereu privirea spre ele. Zeii și zeițele dansau printre nori, îmbrăcați în robe lungi, aurite, cu stele sclipindu-le în păr, în vreme ce privirile le alunecau spre pământ. Uneori i se părea că ochii aceia pictați o urmăresc, și Iris încerca să-și alunge fiorii. Acum, fata și-a scos pantoful scâlciat din piciorul drept și s-a grăbit spre lift, șchiopătând, gândurile despre zei împrăștiindu-se rapid odată ce a început să se

gândească la *el*. Poate că ploaia îl încetinise și pe Roman, așa că încă mai avea o șansă!

Iris a așteptat un minut întreg. Liftul hodorogit era probabil blocat tocmai astăzi, prin urmare fata s-a hotărât să urce pe scări, grăbindu-se spre al patrulea etaj. Când a împins în cele din urmă ușile grele de la *Gazeta de Oath*, Iris era asudată și tremura. A fost întâmpinată de lumina galben spălăcită a lămpilor cu gaz, de aroma ceaiului tare și de agitația matinală pe care o implica pregătirea ziarului.

Întârziase patru minute.

Iris a rămas nemișcată, în mijlocul zumzetului, privirea alunecându-i spre biroul lui Roman.

Era gol, așa că Iris s-a bucurat, asta până când ochii i s-au oprit asupra panoului cu sarcini de lucru și l-a văzut pe Roman acolo, așteptând-o să-și facă apariția. De cum li s-au întâlnit privirile, tânărul i-a zâmbit leneș și s-a întins spre capătul de sus al panoului, smulgând o bucată de hârtie din piuneză. Ultima sarcină.

Iris nu s-a clintit; nici măcar atunci când Roman Kitt a dat roată nișelor ca să o întâmpine. Bărbatul era înalt și suplu, cu pomeți cizelați, care ar fi putut să taie în piatră, și a fluturat hârtia în aer, astfel încât Iris să nu poată ajunge la ea. Foaia aceea de hârtie pe care ea și-o dorea atât de tare.

— Ai întârziat din nou, Winnow! a întâmpinat-o el. A doua oară în această săptămână.

— Nu știam că ții socoteala, Kitt.

Rânjetul i-a dispărut de pe chip atunci când privirea i s-a oprit la mâinile ei în care Iris își legăna pantoful rupt.

— Se pare că de această dată ai avut ceva necazuri.

— Chiar deloc, a răspuns ea, ridicându-și bărbia. Am plănuț să se întâmple, desigur.

— Ai plănuț să îți rupi tocul?

— Ca tu să primești această ultimă sarcină.

— Atunci, mă iei cu binișorul? a ridicat din sprânceană tânărul. Surprinzător! Ar fi trebuit să ne duelăm până la moarte.

Iris a pufnit.

— O exprimare hiperbolică, Kitt. Lucru pe care, apropo, îl faci adesea în articolele tale. Ar trebui să fii atent la această înclinație dacă vei ajunge editorialist.

Era o minciună. Iris citea arareori ceea ce scria el. Dar Roman nu știa asta.

Băiatul și-a mijit ochii.

— Ce e așa „hiperbolic” în faptul că soldații dispar pe front?

Lui Iris i s-a făcut stomacul ghem, dar a reacționat zâmbind vag.

— Acesta este subiectul ultimei sarcini? Mersi că mi-ai spus!

Iris i-a întors spatele lui Roman și a pornit printre nișe, spre biroul ei.

— Nu are nicio importanță că îl știi! a insistat el, urmând-o. *Eu* am primit sarcina.

Iris a ajuns la biroul ei și și-a aprins lampa.

— Desigur, Kitt.

El nu pleca. Stătea în continuare lângă nișa ei, urmărind-o cum își depozitează geanta cu model de tapiserie și pantoful cu toc înalt distrus de parcă ar fi fost o decorație onorifică. Iris și-a scos trenciul. Roman îi acorda arareori atât de multă atenție, și asta a făcut-o să-și verse suportul cu creioane.

— Ai nevoie de ceva? l-a întrebat, grăbindu-se să-și strângă creioanele înainte să se rostogolească de pe birou.

Bineînțeles că unul a alunecat, aterizând chiar dinaintea ghetelor lui din piele. Tânărul nu s-a deranjat să-l ridice pentru ea, așa că Iris și-a înghițit blestemele și s-a aplecat ca să-și

recupereze singură creionul, băgându-i de seamă încălțările lustruite cu scuipat.

— Vei scrie propriul tău articol despre soldații dispăruți, a informat-o Roman. Chiar dacă nu ai la dispoziție toate informațiile legate de sarcină.

— Și asta te îngrijorează, Kitt?

— Nu, normal că nu.

Iris l-a privit, cercetându-i chipul. Și-a așezat apoi suportul cu creioane în capătul biroului, astfel încât să nu mai riște să-l răstoarne.

— Ți s-a spus vreodată că-ți mijești ochii atunci când minți? Băiatul s-a încruntat și mai adânc.

— Nu, însă asta doar pentru că nimeni nu m-a analizat atât de mult ca tine, Winnow.

Cineva de la un birou învecinat a chicotit. Iris s-a înroșit și a luat loc pe scaun. A încercat să dea o replică inteligentă, dar nu i-a venit niciuna în minte, pentru că, din păcate, adevărul era că tânărul era chipeș și îi atrăgea adesea privirea.

Așa că Iris a făcut singurul lucru pe care îl putea face: s-a rezemat de spătarul scaunului și i-a oferit lui Roman un zâmbet strălucitor. Unul care i se reflecta în privire, încrețindu-i cozile ochilor. Băiatul s-a întunecat imediat, exact așa cum Iris se și aștepta. Roman se enerva atunci când îi zâmbea așa. Asta îl făcea întotdeauna să se retragă.

— Noroc cu sarcina ta! i-a urat ea veselă.

— Iar tu distrează-te cu anunțurile funerare! i-a răspuns Roman arțagos, îndreptându-se în sfârșit spre nișa lui care era – din nefericire – la doar două birouri depărtare.

Lui Iris i s-a topit zâmbetul de pe buze de cum și-a întors spatele. Încă privea în gol în direcția lui când Esther Prindle și-a făcut apariția în câmpul ei vizual.

— Ceai? a întrebat-o Esther, ridicând o cană. Arăți de parcă ți-ar prii, Winnow!

Iris a oftat.

— Da, mulțumesc, Prindle!

A acceptat propunerea, dar a lăsat-o cu un pocnet dur pe birou alături de teancul de necrologuri care o așteptau să le sorteze, redacteze și bată la mașină. Dacă ar fi ajuns la timp ca să pună mâna pe sarcină, Roman ar fi fost acela care ar fi sortat acum printre acele necazuri așternute pe hârtie.

Iris s-a holbat la teanc, aducându-și aminte de prima zi de muncă, în urmă cu trei luni. Cum Roman Kitt fusese ultimul care îi strânsese mâna și se prezentase, apropiindu-se de ea cu falca încleștată și ochi reci și ageri. De parcă ar fi încercat să aprecieze în ce măsură reprezenta Iris o amenințare pentru el și poziția lui la *Gazetă*.

Nu a trecut mult timp până când Iris a aflat ce gândea cu adevărat despre ea. Doar jumătate de oră, în fapt, după ce îl cunoscuse. Îl auzise din greșeală spunându-i unuia dintre redactori: „Ea nu va reprezenta o competiție pentru mine. Chiar deloc. A renunțat la școală când era în ultimul an la Windy Grove.”

Cuvintele lui încă o usturau.

Nu se așteptase să fie prietenă cu el vreodată. Cum ar fi fost cu puțință când amândoi concureau pentru aceeași poziție de editorialist? Dar atitudinea lui pompoasă nu făcuse decât să-i întărească dorința de a-l înfrânge. Fusese alarmant și faptul că Roman Kitt știa mai multe despre ea decât ea despre el.

Ceea ce implica faptul că Iris fusese nevoită să-i dezgroape secretele.

În cea de-a doua zi de muncă, se duse la cea mai prietenoasă persoană din redacție. Esther.

— De câtă vreme lucrează Kit aici? o întrebase Iris.

— De aproape o lună, îi răspunsese Esther. Așa că să nu-ți faci griji că ar putea avea mai multă experiență! Cred că aveți șanse egale să fiți promovați.

— Și familia lui cu ce se ocupă?

— Bunicul lui a fost unul dintre pionierii căilor ferate.

— Deci familia lui are bani.

— Poate, spusese Esther.

— Unde a făcut școala?

— Cred că la Devan Hall, dar nu sunt sigură.

O școală prestigioasă unde majoritatea părinților bogați din Oath își trimiteau odraslele răsfățate. În contrast cu umila Windy Grove a lui Iris. Descoperirea aproape că o făcuse să se crispeze, dar perseverase:

— Îi face curte cuiva?

— Nu, din câte știu eu, îi răspunsese Esther, ridicând din umeri. Dar nu ne împărtășește prea multe lucruri din viața lui personală. De altfel, chiar nu prea știu multe despre el – în afară de faptul că nu îi place ca lumea să îi atingă lucrurile de pe birou.

Satisfăcută într-o oarecare măsură de informațiile nou aflate, Iris hotărâse că cea mai bună strategie pe care putea să o adopte era să își ignore rivalul. În cea mai mare parte a timpului putea să se prefacă pur și simplu că nu există. Curând, avea să descopere însă că asta urma să fie din ce în ce mai dificil, deoarece amândoi trebuiau să se întrecă pentru a ajunge la pannonul cu sarcinile săptămânale.

Iris reușise în mod triumfal să pună mâna pe prima.

Roman o obținuse pe a doua, dar asta doar pentru că îl lăsase ea.

Astfel avusese ocazia să citească unul dintre articolele lui în ziar. Iris stătuse aplecată deasupra biroului ei și citise ce scrisese Roman despre un jucător de baseball pensionat – un

sport de care lui Iris nu îi păsase niciodată, dar de care se trezise brusc fermecată grație întru totul stilului inteligent și expresiv de a scrie al lui Roman. Iris fusese cucerită de fiecare cuvânt, simțise cusăturile mingii de baseball în palma ei, noaptea caldă de vară, energia publicului de pe stadion...

— Vezi ceva ce-ți place?

Glasul arogant al lui Roman rupsesse vraja. Iris tresărise, strângând ziarul în pumni. Însă el știuse *cu siguranță* ce citea ea, și asta îl făcuse să se arate trufaș.

— Deloc, îi răspunsese.

Și, pentru că fusese disperată să găsească ceva care să îi distragă atenția de la jena pe care o simțea, își fixase atenția supra numelui băiatului, tipărit cu scris mic și negru sub titlul articolului:

ROMAN C. KITT

— De la ce vine litera C? întrebuse ea, ridicându-și privirea.

El doar își dusesese ceașca de ceai la gură și sorbise din ea, refuzând să îi răspundă. Dar o privise în ochi pe deasupra marginii ciobite din porțelan.

— Roman *Cinical* Kitt? își dăduse ea cu presupusul. Sau poate Roman *Colericul* Kitt?

Amuzamentul îi pălise. Nu îi plăcea să fie luat peste picior, și zâmbetul Iris se lărgise, fata rezemându-se cu spatele de spătarul scaunului.

— Ori este poate Roman *Certărețul* Kitt?

Tânărul îi întorsese spatele și plecase fără să rostească niciun cuvânt, deși maxilarul îi era încordat.

După ce plecase, Iris citise restul articolului în liniște. Acesta o făcuse să simtă un junghi în inimă – stilul lui era extraordinar –, și în acea noapte îl visase pe Roman. În dimineața

următoare, rupsese imediat ziarul în bucăți și își jurase că nu avea să mai citească nimic din ceea ce scria el, niciodată. Dacă ar fi făcut-o, îi devenea clar că avea să piardă postul în favoarea lui.

Însă acum, în timp ce i se răcea ceaiul, Iris începea să se răzgândească. Dacă Roman ar fi scris un articol despre soldații dispăruți, *poate* că ar fi vrut să-l citească.

A smuls o foaie albă de hârtie din teancul de pe birou și a potrivit-o în mașina de scris. Însă degetele i-au ezitat deasupra tastaturii în timp ce îl asculta pe Roman pregătindu-și geanta de poștaș. L-a auzit părăsind biroul, fără îndoială ducându-se să adune informații pentru articolul lui. Pașii i s-au pierdut printre țăcănitul mașinilor de scris, murmurul vocilor și norii fumului de țigară.

Iris a strâns din dinți și a început să bată la mașină primul necrolog.

Pe la sfârșitul zilei de lucru, Iris a început să simtă apăsarea necrologurilor. Se întreba de fiecare dată ce provocase morțile și, chiar dacă informațiile nu erau niciodată incluse, își imagina că oamenii ar fi fost mai înclinați să citească elogiile dacă ar fi fost.

Iris și-a ronțăit un colț de unghie și a simțit un gust vag metallic de la tastatura mașinii de scris. Când nu se ocupa de o anumită sarcină, era ocupată până peste cap fie de anunțuri, fie de necrologuri. În ultimele trei luni petrecute la *Gazetă*, trecuse prin toate trei, fiecare dintre aceste îndatoriri cerând din partea ei cuvinte și emoții diferite.

— Winnow, în biroul meu! s-a auzit o voce familiară.

Zeb Autry, șeful lui Violet, a trecut pe lângă ea, bătând cu degetele lui acoperite de inele din aur în marginea biroului ei.

— *Acum!*

Iris a lăsat baltă necrologul la care lucra și l-a urmat în camera cu pereți de sticlă. Înăuntru mirosea întotdeauna apășător, a piele uleioasă, tabac și parfum înțepător de la aftershave. Bărbatul s-a așezat la biroul lui, iar ea a luat loc în fotoliul din fața acestuia, stăpânindu-și pornirea de a-și pocni degetele.

Zeb s-a holbat la Iris preț de un minut lung, greu de îndurat. Zeb era un bărbat de vârstă mijlocie cu păr blond, rar, și un nas mereu roșu. Uneori, lui Iris i se părea că acesta putea să citească gândurile oamenilor, și asta o făcea să se simtă nelalocul ei.

— Ai întârzia în dimineața asta, a comentat Zeb.

— Da, domnule! Vă cer scuze! Am dormit prea mult și am pierdut tramvaiul.

După felul în care se încruntase... Iris s-a întrebat dacă putea să simtă și minciunile.

— Kitt a primit ultima sarcină, însă doar pentru că tu ai întârziat, Winnow. Am afișat-o pe panou la ora opt fix, la fel ca pe toate celelalte, a grăit Zeb cu afectare. Ai întârziat la birou de *două* ori doar săptămâna asta. Iar Kitt nu a ajuns niciodată târziu.

— Am înțeles, domnule Autry. Nu se va mai repeta.

Șeful ei a rămas tăcut pentru câteva clipe.

— În ultimele câteva luni, am publicat unsprezece articole scrise de Kitt. Și zece de-ale tale, Winnow.

Iris s-a pregătit sufletește. Avea să se reducă totul la numere? La faptul că Roman scrisese cu puțin mai mult decât ea?

— Știai că aveam de gând să îi *ofer*, pur și simplu, postul lui Kitt, de când a pus piciorul aici? a continuat Autry. Asta până când eseul tău a câștigat Competiția de Iarnă a *Gazetei*. Dintre sutele de eseuri prin care am trecut, al tău mi-a atras atenția. Mi-am zis: iată o fată care are un talent natural, ar fi păcat să îl las să se piardă!

Iris știa ce avea să urmeze. Înainte, lucrase la un restaurant unde spăla vase, cu visurile amortite și sfârâmate. Nu se gândise nici măcar o clipă că eseul pe care îl înscrisese la competiția anuală a *Gazetei* avea să conteze în vreun fel, până când într-o zi se întorsese acasă și găsisese o scrisoare de la Zeb cu numele ei pe ea. Era o ofertă de a lucra la ziar, cu uluitoarea promisiune de a deveni editorialistă dacă urma să demonstreze pe mai departe că este excepțională.

Asta îi schimbase cu totul viața.

Zeb și-a aprins o țigară.

— Am băgat de seamă că scriitura ta nu a mai fost la fel de pregnantă în ultimul timp. De fapt, a fost cam neîngrijită. Se întâmplă ceva acasă, Winnow?

— Nu, domnule! a răspuns Iris prea repede.

Bărbatul a privit-o atent, cu un ochi mai mic decât celălalt.

— Câți ani ziceai că ai?

— Optsprezece.

— Ai renunțat la școală iarna trecută, nu-i așa?

Iris ura să se gândească la promisiunea făcută lui Forest pe care o încălcase. Dar a dat din cap, simțind că Zeb făcea săpături. Voia să afle mai multe despre viața ei personală, lucru care o făcea să se încordeze.

— Ai frați?

— Un frate mai mare, domnule.

— Și unde este el acum? Cum își câștigă existența? a insistat Zeb.

Iris și-a ferit privirea, ațintindu-și ochii în podeaua cu model cadrilat alb-negru.

— A fost ucenicul unui ceasornicar. Dar acum este la război. Luptă.

— Pentru Enva, presupun?

Fata a dat din nou din cap.

— De aceea nu ai mai mers la Windy Grove? a întrebat-o Zeb. Pentru că a plecat fratele tău?

Iris nu i-a răspuns.

— Păcat!

Zeb a oftat, eliberând un nor de fum, deși Iris știa care este părerea lui Zeb despre război și asta o zgândărea întruna.

— Și părinții tăi?

— Locuiesc cu mama, a răspuns ea pe un ton scurt.

Zeb a scos o ploscă mică din sacou și și-a turnat câțiva stropi de băutură în ceai.

— Mă voi gândi la o nouă sarcină pentru tine, deși, de obicei, lucrurile nu merg așa pe aici. Iar acum vreau să am necrologurile acelea pe birou până la ora trei, în după-amiaza asta!

Iris a ieșit fără să mai rostească niciun cuvânt.

O oră mai târziu, Iris i-a așezat teancul cu necrologuri pe birou, dar nu a plecat de la redacție. A rămas la biroul ei și a început să se gândească la eseul pe care ar fi putut să-l scrie, în caz că Zeb i-ar fi oferit șansa de a veni cu o alternativă la subiectul primit de Roman.

Cuvintele păreau însă înghețate înlăuntrul ei. Tocmai când se hotărâse să meargă și să-și toarne o cană cu ceai proaspăt, l-a văzut pe Roman Capriciosul Kitt intrând în redacție.

Spre ușurarea ei, fusese plecat toată ziua, dar acum avea pasul acela săltăreț, enervant, de parcă ar fi dat pe dinafară de cuvinte pe care trebuia să le verse pe pagină. S-a așezat la biroul lui, cu obrajii înroșiți de frigul primăverii timpurii și haina pătată de ploaie, și a început să-și răscolească geanta de poștaș în căutarea carnetului.

Iris l-a privit cum așază o coală în mașina de scris și cum apoi începe să tasteze furibund. Era rupt de lume, acaparat de cuvintele lui, așa că Iris nu a ales drumul mai lung către biroul

ei ca să evite să treacă pe lângă el, așa cum o făcea adesea. Roman nu a băgat-o în seamă când a trecut, așa că Iris a sorbit din ceaiul prea dulce și s-a holbat la pagina ei albă.

Curând, toată lumea a început să se pregătească de plecare în afară de ea și Roman. Lămpile de la birouri se stingeau una câte una, dar Iris nu se clintea, bătând la mașină încet și anevorios, de parcă fiecare cuvânt ar fi trebuit desprins din măduva ei, în vreme ce Roman, la două nișe depărtare, lovea tastatura cu rapiditate.

Gândurile i-au alunecat la războiul zeilor.

Era inevitabil: războiul părea să-i stea *mereu* pe creieri, chiar dacă se desfășura la 600 de kilometri depărtare de Oath.

Cum se va sfârși? s-a întreat. *Cu distrugerea unui zeu sau a amândurora?*

Sfârșiturile puteau fi adesea citite în începuturi, așa că Iris a început să scrie ceea ce știa. Fragmente din știrile care circula-seră prin ținut, ajungând în Oath la săptămâni bune după ce se petrecuseră evenimentele.

A început într-un orășel mic și somnolent înconjurat de aur. Cu șapte luni în urmă, lanurile de grâu erau gata de recoltă, aproape înghițind un loc numit Sparrow, în care numărul oilor îl întrece pe al oamenilor cu patru la unu și unde nu plouă decât de două ori pe an din cauza unui blestem vechi aruncat de un zeu furios – acum răpus – cu secole în urmă.

Acest orășel idilic din Comitatul de Vest este locul în care Dacre, un zeu Subpământean înfrânt, a fost depus într-un mormânt pentru somnul de veci. Acolo a dormit vreme de 234 de ani, până când, într-o zi, pe vremea recoltei, s-a trezit în mod neașteptat și s-a ridicat, răzbind prin pământ și arzând de furie.

Zeul a întâlnit un fermier pe câmp, iar primele lui cuvinte au fost o șoaptă rece și răgușită:

— Unde este Enva?

Enva, o zeiță Celestă și dușmana de moarte a lui Dacre. Enva, cea care la rândul ei fusese înfrântă cu două secole în urmă, când cei cinci zei rămași căzuseră pradă puterii muritorilor.

Fermierul s-a înspăimântat și s-a plecat în umbra lui Dacre.

— Este îngropată în Comitatul de Est, a răspuns acesta în cele din urmă. Într-un mormânt nu foarte diferit de al tău.

— Nu, a rostit Dacre. Este trează. Și, dacă refuză să mă întâmpine... dacă alege să fie o lașă, atunci o voi atrage eu la mine!

— Cum, domnul meu? a întrebat fermierul.

Dacre l-a privit de sus pe bărbat. Cum atrage un zeu pe un altul? A început să

— Ce-i asta?

Vocea lui Zeb a făcut-o pe Iris să tresară, iar, când s-a întors, l-a văzut pe acesta stând lângă ea, încruntat, încercând să citească ce scrisese.

— O idee doar, a răspuns ea puțin defensiv.

— Nu este vorba despre cum a început războiul zeilor, nu-i așa? Asta e o poveste veche, Winnow, și lumea de aici, din Oath, s-a săturat să citească despre ea. Doar dacă nu cumva vii cu o perspectivă nouă despre Enva.

Iris s-a gândit la toate titlurile despre război pe care le publicase Zeb. Urlau lucruri de genul: PERICOLELE MUZICII ENVEI: ZEIȚA CELESTĂ S-A ÎNTORS ȘI NE ATRAGE FIII ȘI FIICELE LA RĂZBOI PRIN CÂNTECE SAU REZISTAȚI CÂNTECULUI DE SIRENĂ

CARE CHEAMĂ LA RĂZBOI: ENVA ESTE CEA MAI PERICULOASĂ DINTRE AMENINȚĂRILE CU CARE NE CONFRUNTĂM. TOATE INSTRUMENTELE CU COARDE SUNT SCOASE ÎN AFARA LEGII ÎN OATH.

Toate articolele lui o învinuiau pe Enva pentru război, în vreme ce doar câteva abia dacă menționau amestecul lui Dacre. Uneori, Iris se întreba dacă asta se întâmpla din cauză că lui Zeb îi era teamă de zeiță și de cât de ușor recruta soldați sau pentru că fusese instruit să publice doar anumite lucruri – dacă nu cumva cancelarul din Oath controla ceea ce ziarul putea să publice, răspândind pe ascuns propaganda.

— Eu... da, știu, domnule, dar m-am gândit că...

— Te-ai gândit că ce, Winnow?

Iris a ezitat.

— Cancelarul v-a impus restricții?

— Restricții? a râs Zeb, de parcă ar fi fost o caraghioasă.

La ce?

— La ceea ce puteți și nu puteți să publicați în ziar.

Chipul rubiniu al lui Zeb s-a încrețit. Ochii i-au lucit – Iris nu-și putea da seama dacă de teamă sau pentru că era iritat –, dar a ales să spună:

— Nu-mi irosi hârtia și cerneala pe un război care nu va ajunge niciodată aici, în Oath! Este o problemă a Vestului, iar noi ar trebui să ne vedem de vieți ca de obicei. Găsește un subiect bun despre care să scrii, și *s-ar putea* să îl iau în considerare pentru a-l publica în numărul de săptămâna viitoare!

Cu aceste cuvinte, șeful a răpăit cu degetele în biroul de lemn al fetei și a plecat, luându-și haina și pălăria în drum spre ușă.

Iris a oftat. Putea să audă răpăitul constant al mașinii de scris a lui Roman ca pe bătaia unei inimi într-o încăpere vastă. Degete care loveau taste, taste care loveau hârtia. Un îndemn pentru ea să-l întrecă. Să câștige postul înaintea lui.

Iris avea creierii terci, așa că și-a smuls eseul din mașina de scris. L-a împăturit și l-a pus bine în geanta ei din pânză brodată căreia i-a înnodat baierile înainte de a-și lua pantoful rupt. Și-a stins lampa și s-a ridicat, frecându-și gâtul amorțit. Dincolo de geamuri era întuneric; noaptea coborâse peste oraș, iar luminile din depărtare sângerau ca niște stele căzătoare.

De această dată, atunci când a trecut pe lângă biroul lui, Roman a observat-o.

Avea încă haina pe el și o șuviță de păr negru îi tăia fruntea încruntată. Degetele i-au încetinit pe tastatură, dar nu a scos un cuvânt.

Iris s-a întrebat dacă ar fi vrut să-i vorbească și, dacă da, ce i-ar fi spus într-un moment în care aveau biroul doar pentru ei și nu îi urmărea nimeni. S-a gândit la un proverb vechi pe care îl invoca Forest tot timpul: „Fă-ți din dușman prieten și vei avea cu un dușman mai puțin!”

O misiune grea, cu adevărat. Dar Iris s-a oprit și s-a întors în dreptul biroului lui Roman.

— Ai vrea să mâncăm un sendviș? l-a întrebat, abia raționalizând cuvintele care îi ieșeau pe gură.

Știa doar că nu mâncase în acea zi și că avea poftă de mâncare și de o conversație interesantă cu cineva. Chiar dacă acel cineva ar fi fost *el*.

— E un magazin cu delicatose la două clădiri de aici care rămâne deschis până târziu. Au cele mai bune murături.

Roman nici măcar nu și-a încetinit ritmul.

— Nu pot. Scuze!

Iris a dat din cap și și-a văzut grăbită de drum. Era o caraghioasă pentru că se *gândise* de la bun început că Roman ar fi vrut să ia cina cu ea.

Iris a ieșit pe ușă cu ochi strălucitori, azvârlindu-și tocul rupt în coșul de gunoi.